

J.M. DARHOWER

Fată în față
cu
RĂZBUNAREA

MONSTER IN HIS EYES #3

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

O să-ți spun o poveste despre un leu ucis de un vânător nemilos, nu cu foarte mult timp în urmă. Leul era regele neamului său, iar vânătorul? Nenorocitul nici măcar nu s-a gândit de două ori înainte să apese trăgaciul. La dracu' cu consecințele!

Și oho... Ce consecințe au fost!

Vezi tu, când un rege este ucis, se instalează anarhia în timp ce următorul cel mai puternic mascul îi ia locul. Uneori, acest mascul este blând, plin de compasiune, dar cel mai probabil, e o bestie însetată de sânge. Ca să-și asigure locul în vârful lanțului trofic și să-și dovedească supremația într-o perioadă haotică, leul anihilează pe oricine consideră că ar putea să-i fie competiție, începând cu puii predecesorului său.

Progeniturile sale, cei pe care i-a conceput, cei pe care i-a format să-l urmeze... cad, unul câte unul, victime noului tiran, până când mândria și neamul fostului rege dispar de tot. În mintea vânătorului, totul s-a terminat în secunda când a apăsat trăgaciul, dar, în realitate, atunci au început cu adevărat problemele.

Și problemele?

Au fost urmate de răzbunare.

Mândrele tărâmurii erau pline de așa ceva.

O persoană ucisă în urma unui eveniment armat

Mă holbez, prin întuneric, la titlul îngroșat pe mijlocul unei pagini din ziarul de ieri. N-a ajuns pe prima pagină. Nici pe departe. A fost băgat laolaltă cu celelalte crime mărunte care inundă orașul, ca și când un eveniment armat nu mai înseamnă nimic pentru oameni în ziua de azi.

Poate că nu mai înseamnă.

Cine sunt eu să judec? *Pe mine* sigur nu mă mai șochează gloanțele.

Dar asta m-a făcut să mă opresc asupra știrii. Asta m-a făcut să ezit. Îmi mut atenția de la titlul vag la numele singurei victime: *Kelvin Russo*.

Îl știu. Ei bine, îl *știam*. Kelvin nu mai este.

Unul dintre foștii soldați de stradă preferați ai lui Ray, Kelvin a fost împușcat în ceafă. Era tânăr, abia își începea viața... N-avea cum să aibă mai mult de 24 sau 25 de ani. În ziar nu scrie prea multe despre ce s-a întâmplat, dar recunosc o execuție când o văd.

Încă unul din puii fostului rege a căzut.

De data asta, nu eu am apăsat trăgaciul, dar în ceea ce-l privește pe Kelvin, tot port o parte din vină. E mort pentru că a apărut un nou rege în jungla asta de beton, un rege care le transmite tuturor un mesaj.

Plecați-vă în fața mea.

Chestia e că eu nu mă plec în fața nimănui. Nu mă așez în genunchi pentru nimeni. M-am retras acum un an, înainte să trag glonțul acela blestemat, însă asta nu va fi suficient pentru cineva ca el.

E doar o chestiune de timp până când o să vină după mine. Până când o să *mă vrea*.

Oricine-o fi...

CAPITOLUL UNU

Karissa

— Un tigru nu-și schimbă dungile.

Giuseppe Vitale nu este de obicei genul de bărbat care să vorbească pe ocolite. Da, vorbește în ghicitori tot timpul, chestie pe care a moștenit-o fiul lui, dar ideea pe care vrea s-o transmită e mereu clară. E sigur de ceea ce știe și ceea ce simte, iar când vine vorba de asta, nu ezită să-ți spună cum stă treaba.

Un tigru nu-și schimbă dungile. Se referă la Ignazio.

— Dar e altfel, zic eu, cu privirea pe măsuța de lemn dintre noi, ca și când, în realitate, nici eu nu cred ce zic.

S-a purtat altfel în ultima vreme, e adevărat, dar știu că asta nu înseamnă că s-a schimbat cu adevărat.

Se poate schimba? N-am idee. Ar trebui, măcar, să-mi doresc să se schimbe?

A trecut mai mult de un an de când am fost străpunsă de un glonț în holul casei din Brooklyn, totuși pieptul mă doare de parcă ar fi fost ieri. Rana fizică s-a vindecat, însă cu inima e altă poveste.

Aceasta rămâne frântă.

Și probabil întotdeauna va fi așa.

În urmă cu șase săptămâni, Naz m-a cerut în căsătorie. Chiar m-a cerut, nu ca înainte. De data asta, când am zis da, știam exact ce angajament îmi iau. Știu ce fel de om este. Știu ce-a făcut și ce voia să facă. Noi am spus „da” în aceeași seară, în capela de la MGM Grand din Las Vegas, iar de atunci, mi-am petrecut fiecare noapte convinsă că am luat decizia corectă.

Pentru că el e altfel. Chiar este. Dar ce înseamnă, mai exact, *altfel*?

Giuseppe se întinde spre mine și își așază mâna aspră și plină de bătăături peste a mea, strângând puțin ca să-mi atragă atenția înapoi la el. Are un zâmbet pe buze, dar nu e unul de fericire. E la limita milei.

Aproape că-i aud gândurile.

Sărăcuța de tine, nu înțelegi în ce te-ai băgat.

— Știi, se spune că, dacă arunci o broască într-un cazan cu apă clocotită, o să sară afară imediat, spune el. Dar dacă o arunci într-un cazan cu apă rece și îl încălzești treptat, broasca o să rămână acolo, ca și când nu se întâmplă nimic. Înțelegi unde vreau să ajung?

Ridic o sprânceană.

— Nu.

— Tu ești broasca, fetițo, și Ignazio? Te fierbe de vie, fără să-ți dai seama.

Vreau să-l contrazic. Vreau să-i spun că greșește. Pentru că greșește, asta e. Dar singurele cuvinte care-mi vin în minte sunt „el e altfel” și nu sunt chiar sigură cum să explic ce înseamnă. Tot Naz este, același Ignazio intimidant, dar Vitale nu și-a arătat adevărata față... nu pe lângă mine, cel puțin.

Însă știi că Giuseppe nu poate să deosebească măștile. Se uită la fiul său și nu-l vede decât pe monstrul în care s-a transformat de-a lungul anilor. Nu-l poate

vedea pe bărbatul care-a fost, pe bărbatul care este sau pe bărbatul care jură că vrea să devină.

Încă dispăre noaptea, câteodată. Încă poartă ocazional conversații telefonice șoptite. Încă este paranoic, și exagerat de protector, și extrem de atent, dar nu mai e *crud*. Nu e viclean. Îl înțeleg. Iar el mă înțelege. Nu se poartă cu mine cu mânuși, însă nici nu-mi dă mai mult decât pot să duc. Mă tratează ca pe un om, nu o posesiune, deși, da... Firea lui posesivă poate încă să fie destul de feroce uneori.

Acest bărbat este un mister. Un puzzle minunat și, uneori, înfricoșător, la care mai lucrez, puțin câte puțin.

Însă pe Giuseppe nu-l interesează nicidecum vindecarea fiului său. Nici ca el să fie altfel. În ceea ce-l privește, Naz e genul de chestie stricată pe care n-ai cum s-o repari.

Până să-i dau o replică lui Giuseppe, altceva decât obișnuitul „dar el e altfel”, ușa de la restaurant se deschide și se aud clopoței de la intrare. Nici nu trebuie să mă uit, știu că e el. Ceva în legătură cu felul cum intră, răcoarea din aer, căldura din privirea sa fixă îmi spun că Naz e aici.

Giuseppe nu se răsuțește, dar știu că și el îl simte.

— *Porca vacca*, mormăie și oftează puternic în timp ce-și retrage mâinile și dă scaunul în spate ca să se ridice.

Privirea îi rămâne pe fața mea, iar mila i se transformă în frustrare.

— Vrei niște prăjituri? Ce zici de niște Snickerdoodles?

Nu așteaptă să răspund și pleacă.

Câteva secunde mai târziu, scaunul din fața mea se mișcă din nou, însă de data aceasta se așază altcineva în el. Îi zâmbesc când îl aud mormăind:

— Ca o curvă în biserică.

Seamănă destul de mult, Naz și cu taică-su, dar n-o să mă auzi că îi spun asta vreunuia dintre ei. *Bărbați încăpățânați.*

— Dintre toate locurile din lume, spune el ridicându-și sprâncenele ca să se uite la mine peste masă. Aș fi putut să obțin o rezervare în ultimul moment la Le Bernadin, aș fi putut să te scot din nou la Paragone, dar nu... tu vrei să luăm prânzul la Delicatesele Italiene ale lui Vitale.

Ridic din umeri.

— Mâncarea e bună aici.

— Nu asta e problema. Atmosfera lasă mult de dorit.

Chiar atunci se întoarce Giuseppe, cu o farfurie mică cu prăjituri pe care o așază pe masă, în fața mea. Sunt atât de proaspete, că se simte mirosul de zahăr cu scorțișoară.

— Ah, ești ca o mană cerească, spun eu și iau o prăjitură din care mușc imediat. Delicios.

Naz își dă ochii peste cap. El își *dă ochii* peste cap.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată să facă asta.

— Ai de gând să comanzi ceva pentru prânz? întrebă Giuseppe nerăbdător, cu ochii ațintiți asupra singurului său copil. Sau vrei doar să pierzi timpul?

— Depinde, răspunde Naz.

— De?

— Dacă ești dispus să mă servești sau nu.

Giuseppe mormăie în barbă în timp ce se îndepărtează de noi și se îndreaptă direct în spatele teighelei, unde împinge cu putere în ușa batantă.

Se face nevăzut în bucătărie.

— Deci, ăăă... Înseamnă că mâncăm? întreb.

— Înseamnă c-am să comand, răspunde Naz. S-a dus în spate ori să ne facă ceva de mâncare, ori să cheme

poliția pentru că încalc din nou proprietatea. Dar la cât de foame îmi e, aș zice că probabil merită riscul.

Se ridică, se duce la teighea, apoi comandă două porții de mâncare italienească.

După ce plătește, dă să se întoarcă la masă, dar se oprește.

— Nu se întâmplă să ai ziarul de azi, nu-i așa? îl întreabă pe băiatul din spatele casei de marcat.

El e unul din cei trei angajați pe care Giuseppe îi plătește să-l ajute prin restaurant. Giuseppe tinde să facă singur munca cea mai grea, din cine știe ce motiv. Mândrie, poate. Probabil încăpățănare.

Înainte ca tipul să răspundă, Giuseppe țipă din bucătărie:

— Cumpără-ți singur ziarul!

Naz se așază înapoi pe scaun dând din cap.

— Presupun că acum e evident de la cine am moștenit genele de nesimțit.

— Nu e nesimțit, zic eu și-mi mai îndes încă o prăjitură în gură. Și nici tu. Ești doar, știi tu... puțin cam pătimaș.

— Pătimaș, repetă Naz. Da, bănuiesc că poți să zici și-așa.

Chiar e. Patima lui este fără egal. Ochii lui albaștri mă pârzolesc în timp ce studiază încet, cu atenție felul cum îmi mănânc prăjitura, ca și când l-ar excita treaba asta. Simt cum mi se înroșesc obraji.

— De ce te holbezi la mine?

Se apleacă puțin mai mult, cu un zâmbet viclean în colțul buzelor și gropițe în obraji.

— De ce nu?

Mâncarea e gata după câteva minute. Din câte se pare, Giuseppe a decis să-l servească și pe el, până la urmă. Eu încep să înfulec imediat ce farfuriile ating masa, dar Naz ezită. Se uită la sendviș și-l desface cu degetele, mijind ochii în timp ce-i inspectează conținutul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ignazio, strigă Giuseppe și iese din bucătărie. Pune mâna și mănâncă!

Trece o secundă. Apoi încă una. Și încă una.

Eu nu cred c-o să mănânce, dar apoi... o face. Ridică sendvișul și ia o gură din el, după care îl mestecă cu grijă. *Să fiu a naibii!*

Nu vreau să fac mare caz din faptul că mănâncă în restaurantul tatălui lui o mâncare pe care, nu cu mult timp în urmă, nici n-ar fi atins-o. Nu vreau să agit apele, ca să spun așa, și să subliniez că Giuseppe nu l-a amenințat nici măcar o dată că-l aruncă în stradă. Nu vreau să jubilez, dar nu mă pot abține. Zâmbesc satisfăcută. El e altfel. Chiar este.

Îmi stă pe limbă să zic „ți-am spus eu”.

— Vezi, încep eu, fremătând de emoție în timp ce îl urmăresc pe Naz cum mănâncă. Știam că o să...

Nu apuc să-mi termin vorbele îngâmfate. Cuvintele îmi rămân pe vârful limbii pe când bufnituri puternice încep să pătrundă prin pereții restaurantului, una după alta.

BANG! BANG! BANG!

Până să pot să reacționez, Naz e în picioare și apucă masa din fața noastră, pe care o pune, apoi, pe post de scut. Mă trage în spatele ei, pe podeaua în carouri. Eu mă lovesc de podea. Cu putere. Scâncesc, șocată, și trag cu ochiul dincolo de masă, privind îngrozită cum geamurile din fața clădirii se sparg din cauza gloanțelor furioase.

Gloanțe.

Nenorocite de *gloanțe*. Cineva trage spre restaurantul ăsta.

Toți ceilalți clienți se aruncă la podea și se îndepărtează din instinct. Toată lumea, în afară de Naz... și taică-su, de fapt. Ambii bărbați stau în picioare și privesc fix înainte în timp ce geamul fumuriu crapă între barele de metal, dar nu se sparge înăuntru.

Antiglont.

Câteva secunde. Atât durează. Câteva împușcături rapide înainte ca mașina să accelereze cu scârțâit de cauciucuri și degajând fum. Abia dacă pot să disting ceva prin tot dezastrul creat, dar îmi dau seama că mașina e neagră, o masă întunecată de metal care încearcă să fugă înainte să fie prinsă.

Inima îmi bate mai să-mi sară din piept, care mă doare din cauza bătăilor puternice. Gâfâi și încerc să-mi recapăt respirația, dar e greu. *Atât de al dracului de greu*. În restaurant se face liniște în urma împușcăturilor. Pare să dureze o veșnicie. Suntem cu toții șocați. În cele din urmă, Naz se întoarce și se uită, calm la mine. Eu încă stau ghemuită pe podea. Îmi oferă brațul, să mă ridic.

— Ești bine? mă întrebă, deși nu pare prea alarmat.

Nu știi dacă tipul e pur și simplu desensibilizat la chestii de genul ăsta sau dacă știa că suntem în siguranță.

— Eu, aăă... încep, dar vocea îmi tremură, la fel și corpul, în timp ce-l las să mă ridice. Da, cred că da.

Mă măsoară din cap până în picioare, încă ținându-mă strâns de mână, apoi își întoarce atenția spre fereastră. Oamenii din jurul nostru încep să se ridice. Unii fug de teamă, după ce s-a întâmplat, în timp ce Giuseppe rămâne pe loc, tăcut, uimit.

E în stare de șoc.

Nu știi ce să spun. Nu știi ce să fac.

Cineva tocmai a tras spre restaurant. Ceva îmi spune că un anume Vitale o să-i facă să regrete. Doar că încă nu sunt sigură care dintre ei.

— *Tu*, mormăie Giuseppe.

Vocea lui e extrem de furioasă. Nu i-am mai auzit-o niciodată așa.

Este sunetul furiei clocotinde, al dezgustului. Își întoarce capul și își ațintește privirea asupra fiului său. Naz se răsucește spre tatăl său la auzul vocii bărbatului, cu expresia plină de curaj.

— Ieși afară! Ieși afară și să nu te mai întorci!

Sunt prea șocată să fac altceva în afară de a sta și a mă holba. Pe de altă parte, Naz nu pare deloc surprins. Se uită la tatăl său un moment, apoi se întoarce spre mine și mă trage spre el. Își pune brațul în jurul meu, iar eu îl îmbrățișez strâns la rândul meu.

— Data viitoare, șoptește el, alege alt loc să mâncăm.

După asta, îmi dă drumul. Apoi, dispare.

Se întâmplă într-o clipită. Clopoțelul de deasupra ușii sună, iar Naz dispare de lângă mine până să-mi dau eu seama ce se întâmplă. Încruntată și încă tremurând, mă îndrept spre ușă, șocată că mă mai țin picioarele. Deschid ușa și încep să alerg pe trotuar, în timp ce-l strig.

— Naz? Naz!

Mă întorc în cerc, dar a dispărut. Atât de rapid. A plecat din restaurant și m-a lăsat aici. Pur și simplu... m-a lăsat aici. După cum am spus, e altfel. Vechiul Naz n-ar fi făcut niciodată asta.

Sirenele se aud din depărtare și se apropie de mine. Stau în picioare, iar privirea îmi fuge spre fațada restaurantului. Sticla acoperă trotuarul și se văd și câteva gloanțe care au ricoșat. Geamul le-a blocat, dar nu a fost imun la distrugere.

E un dezastru.

Oamenii aleargă pe stradă și țipă unul la altul. Cartierul e în haos. Împușcături din mașină în mijlocul zilei.

Acesta e unul dintre avertismentele mamei, una din poveștile cu monștrii care se plimbă pe aceste străzi. Naz mereu mi-a spus să nu mă sperii, că n-am nimic de care să-mi fie teamă, dar îmi este... mi-e frică.

Ce dracului tocmai s-a întâmplat?

Mă întorc în restaurant chiar când ajunge poliția. Giuseppe a început, în sfârșit, să se miște și să-i ajute pe oameni să se ridice ori să-i liniștească pe clienții care-au rămas. Are vocea calmă, aproape liniștitoare. Toată furia i-a dispărut odată cu fiul său.

Mă reazem de peretele de lângă ușă și mă prăbușesc pe podea, apoi îmi strâng genunchii la piept când poliția intră în restaurant. Sunt confuză, aud, dar nu ascult tot ce se întâmplă în jurul meu. Lumea e în ceață până ce mă strigă cineva pe nume.

— Domnișoară Reed?

Mă uit în sus și observ o față familiară. Este atât de aproape, că umbra lui mă acoperă și mă cuprinde într-un cocon sumbru. E de rău augur. *Detectivul Jensen.*

Ultima oară când l-am văzut a fost când am fost împușcată. A venit la spital în timp ce mă recuperam și a cerut să audă și versiunea mea. Ca și când se aștepta să-i neg declarația lui Naz, să-i spun că a făcut ceva greșit, dar n-am putut. Ori de câte ori m-ar fi pus în pericol până atunci, în ziua aceea Naz m-a salvat. Însuși doctorul a spus-o. Naz mi-a salvat viața. Detectivul a plecat și mi-a spus că ușa lui e mereu deschisă dacă voi dori să-mi reconsider poziția, dar nu m-am gândit nici măcar pentru o secundă să-l denunț pe bărbatul pe care-l iubesc.

Fiindcă, în ciuda tuturor evenimentelor, să m-ajute Dumnezeu, chiar *îl iubesc*. Îl iubesc mai mult decât aş fi crezut vreodată că e posibil.

Îmi dreg vocea, surprinsă că îmi funcţionează atunci când spun:

— Vitale.

Jameson se încruntă şi se aşază pe vine în faţa mea, ca şi când crede că dacă e la nivelul meu, cumva, brusc, aş avea mai mult sens.

— Ce?

Ridic mâna stângă şi îi arăt inelul de pe deget.

— Nu mai sunt domnişoara Reed.

Văd în privirea lui că se prinde, iar atitudinea dură îi dispare. Se întinde să mă prindă de mână, apoi o trage mai aproape de el, să se uite mai bine la inel. E simplu, relativ vorbind... pe cât de simplu e Naz, oricum. Doar o verighetă de aur cu câteva diamante mici.

A fost verigheta mamei lui.

— Tu... chiar te-ai măritat cu el, spune detectivul, iar vocea îi e pe măsura expresiei. Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva săptămâni, răspund încet şi-mi trag mâna, pentru că nu-mi place când mă atinge şi ştiu sigur că nici lui Naz nu i-ar plăcea.

Lui Naz nu-i place nici măcar când vorbeşte alt tip cu mine.

— Ei bine, atunci, doamnă Vitale, spune şi se ridică, adoptând iar expresia calmă de faţadă. Aş vrea să vă adresez câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

— O deranjează, intervine o voce în spaţiul mic din jurul nostru.

Giuseppe. Bărbatul se opreşte la câţiva centimetri depărtare de detectiv.

— Dacă ai întrebări, mi le pui mie. Ea nu știe nimic. Ea doar mânca aici, un martor nevinovat.

Jameson mijeste ochii.

— Dacă așa stă treaba, atunci nu văd de ce nu-mi poate spune ea asta.

— E destul de traumatizată oricum, după ce un idiot i-a aruncat în aer prânzul, spune Giuseppe, gesticulând spre masa mea răsturnată și mâncarea aruncată peste tot prin local. Ultimul lucru de care are nevoie e un detectiv bun de nimic s-o mai bată la cap, ca și când a făcut ea ceva rău.

Tot n-aș zice despre niciunul dinte bărbații Vitale că e nesimțit, dar pot să văd limpede de unde a moștenit Naz caracterul pățimaș. *Uau*. Până și detectivul pare să rămână fără cuvinte câteva clipe, contemplându-și, în tăcere, următoarea mișcare. Înainte ca Jameson să mai poată adăuga ceva, cineva îl strigă de-afară, iar el se scuză și iese.

Giuseppe îl urmărește pe bărbat cu privirea și dă din cap, apoi se întoarce spre mine.

— Ești bine?

Încuviințez.

— Mulțumesc.

— Ah, pentru nimic. Dacă se supără Ignazio pe cineva că face scandal, măcar să se supere pe mine.

Mă ridic, recunoscătoare că sunt mai stabilă pe picioare acum.

— Nici măcar nu înțeleg ce caută tipul ăsta aici. E detectiv la omucideri, nu-i așa? N-a murit nimeni, nu?

O, Doamne, n-a murit nimeni, nu? Înăuntru, toți suntem bine, mulțumită ferestrelor, dar poate că pe stradă e altă poveste...

— Nu, toată lumea e bine, spune Giuseppe, înlăturându-mi îngrijorarea. Poate sunt câțiva șocați, dar nu s-a vărsat sânge azi, adaugă, apoi face o pauză și se uită în jur. Cel puțin, nu aici.

— Atunci, de ce e detectivul aici?

— Tu de ce crezi? zice Giuseppe și îmi întoarce privirea, cu sprâncenele ridicate și vocea neîncrezătoare, ca și cum probabil ar trebui să știu răspunsul.

Și-l știu. În secunda în care ni se întâlnesc privirile, mă prind. E aici din cauza lui Naz. De-aia e *oriunde*. Nu contează dacă e sau nu jurisdicția lui... omul are un ghimpe împotriva lui Naz.

— Nu e prima dată când vine să-și bage nasul pe-aici, continuă el, și nu cred că e nici ultima, cel puțin nu cât Ignazio se plimbă liber. Ei vin să-mi pună întrebări, iar eu le spun adevărul.

— Care este...?

— Că nu l-am văzut și nici nu intenționez.

Atunci îmi vine brusc ceva în minte, un lucru la care nu prea mă gândisem înainte. Giuseppe îl ține în permanență pe fiul lui la distanță, iar Naz crede că e din cauză că bărbatul îl urăște din toți ficiații. Ca să nu mai vorbim de treburile în care e implicat Naz, dar poate că, pe de-o parte, Giuseppe face asta ca să se poată pretinde că nu știe nimic.

Să nu poată fi folosit pentru a-l răni pe fiul lui în vreun fel. Negare plauzibilă.

Într-un fel, este ceva altruist, ca și cum își sacrifică orice tip de relație cu fiul lui pentru a-l apăra și, deși nu-l cunosc pe Giuseppe pe cât de bine mi-ar plăcea, mie mi se pare că el ar face așa ceva.

— Ar trebui să pleci de-aici, îmi spune Giuseppe, fără să se uite la mine, cu ochii ațintiți pe geamul spart al

restaurantului. Folosește ușa din spate, prin bucătărie, ca să nu te oprească ăștia.

Ezit, dar ceva din tonul vocii lui îmi spune să nu-l contrazic. Nu cred că Giuseppe e dispus să negocieze în genul ăsta de situații mai mult decât Naz. Polițiștii sunt atât de ocupați să strângă dovezi de pe stradă, încât nimeni nu se obosește să păzească partea din spate a restaurantului. Ies încet pe alee, fără să fiu descoperită. Îmi țin mâna pe piept, care încă mă doare, și trec de tomberoanele pline de graffiti, îndepărtându-mă de scena crimei.

La colțul străzii e parcat un taxi. Mă urc imediat ce ajung la el, recunoscătoare că nu mi-a luat-o nimeni înainte.

— Brooklyn, vă rog, îi spun șoferului, apoi îi dau adresa, gătuită.

Mă așez mai bine, îmi pun centura de siguranță și-mi țin capul plecat, prea înfricoșată să mă uit pe geam. Mi se pare că fug de poliție. *Te rog să nu vii după mine.* Șoferul e tânăr, are puțin peste douăzeci de ani. Îmi arată niște dinți albi perfecți în oglinda retrovizoare și intră în trafic.

Dacă Naz m-a învățat un lucru în tot timpul pe care l-am petrecut împreună, acela e să fiu întotdeauna conștientă de mediul în care mă aflu, să privesc și să învăț. Mai mult te prinzi decât înveți. Mi-a spus asta de câteva ori. Privirea mi se îndreaptă instinctiv la permisul de conducere lipit de bordul mașinii. Abele Abate.

Ce nume nefericit.

Lui Naz nu-i place să iau taxiul. N-are încredere ca alții să mă protejeze. Dar având în vedere situația, îmi imaginez că nu prea are ce să comenteze. Pe drum, îmi zboară mintea și mă întreb pe unde e acum și ce face. Pe de-o parte, mi-e teamă să știu.